

с. 3. и.

с. 51.

с. 51.

с. 51.

гл. 11.
с. 51.

с. 51.

с. 51.

Богъ мѣ ни далъ никакавъ ѿвѣтъ на
 това нѣщо. Напоконъ ѿшелъ Саулъ
 при една волшебница (магичесница),
 дѣто тѣа сасъ своето си волхвованіе по-
 казала мѣ сѣнка, дѣто тѣа была прилі-
 чна на оумрѣлыатъ Самуила. Воззван-
 ныатъ дѣхъ рекалъ Саулъ: защо ма
 ты безпокоишь; Саулъ ѿвѣщялъ на дѣ-
 хатъ. Богъ ма ѣ ѿставилъ, и така
 азъ самъ та призвамъ за това, заради
 да ми покажишь какво треба азъ да
 права. Дѣхатъ мѣ ѿвѣщялъ на той-
 зи вопросъ: чи Богъ ще предаде въ
 тази война Израильскіатъ народъ въ ра-
 цѣти Фѣлестимски а на самыатъ Царь
 рекалъ ѿши това: оутри ты и дѣцата
 твои ще бадите сасъ мене. На дрѣг-
 атъ дѣнь Израильтанити сѣ повѣдѣли,
 и тримата Царски синове ѿстанахъ си
 на онава мѣсто дѣто было сраженіето
 (ценкъ ери). Тогасъ Царьатъ пове-
 лѣлъ на ѿрѣженосицатъ свой да го за-
 коли а като неراحیлъ ѿрѣженосицатъ
 да тѣри рака на помазанникатъ Госпо-
 дѣнь. Саулъ сѣ фарилъ (наболъ)
 на самата си своа сѣблѣ. Фѣлестимла-
 нити, като мѣ ѿсѣкли главата, про-
 важдѣ-